

рѣдъ в. „Едирне“ отъ който ви пращамъ единъ екземпляръ за да се увѣрите. Отъ градътъ никой нѣма воля за да излѣзе. Извѣстіята отъ балканскитѣ села сж благонадѣждни, а отъ Ямболъ и отъ другитѣ села не, спорѣдъ Гиндювъ и компанията му. Турямъ и отговорѣтъ имъ: „додѣто не видимъ, че Сливенъ гори на огънь, нѣма да помѣстимъ кракътъ си“. Нѣма вече помощъ и надѣжда отъ градътъ. П. Ч. . . р . . ски положи крайни усилия, но не се сполучи. Ний неможемъ да изнесемъ никого на гърбътъ си, когато сами нѣщамъ. Всички възможни усилия, които ни врѣмето позволяваше, сторихме ги за убѣждение, но напусто. Глѣдайте както видитѣ за добръ. Сбогомъ“.

---

Членовѣтъ и дѣйцитѣ, които не излѣзаха съ четата, спазиха въ мислитѣ си за цельта. Тѣ наченаха открито да работятъ отъ потикътъ на послѣднитѣ писма пратени отъ четата. Работата имъ се състоеше отъ скромни убѣждения и съ прѣповтаряние за цѣльта на възстание, но и спазваха, най ненарушимо порядкътъ и заржкитѣ на комитетътъ: никой да не причинява скандали прѣди о-прѣделенното врѣме за бунтъ. Тѣ за да успѣятъ въ сполуката за излизане, намислиха да доврѣятъ водачитѣ съ нѣкои доказателства и съ тѣхъ да ги подсторятъ да поглѣднатъ по-енергично къмъ цельта и да се унищожи отъ тѣхъ Танювото заржчание отъ което може-би и тѣ да сж се възвръщали отъ цѣльта. Прѣзъ тия дни бѣше си дошелъ Ганчо Кутевъ отъ Влашко. Той отиде на дюкянътъ на П. Костовъ и Д. Кукумявковъ, който като го распитваха за работитѣ по Влашко, съжалиха, че отъ слив. комитетъ, малцина сж